

Taizs Gergő

## AZ IDŐ VALAMELY VÉGÉN

Valahol az idő valamely végén,  
egy tapintható, üres villanásban  
a felhasadt térköz alá bújtunk be,  
ujjunkkal pszt!-t intettünk arra várva,

hogy többé már ne emlékezzenek ránk,  
a létezés érdeme legyen másé,  
ihletet ne meríthessen belőlünk  
emberi dráma, isteni színjáték.

E lepelben oszthatatlanok vagyunk,  
közös terünket egymással béleli  
ki az összes eseménydús sóhajtás és  
nyögés, míg végül senki sem értheti,

hogy halál- vagy életközeli élmény  
elbújni az idő valamely végén.

*Liget Műhely [www.ligetmuhely.com], 2020/4.*